

Edinburgh 2010: På vei framover i ukjent terreng

Et blikk på studieprosessen

ROLV OLSEN

Bakgrunn: Edinburgh 1910

Hundreårsjubileet for verdensmisjonskonferansen i Edinburgh i 1910 ble behørig markert i løpet av fjoråret. Kristne fra nær sagt alle tenkelige kirkesamfunn feiret sammen, både på globalt, regionalt og nasjonalt plan. De mange initiativene fra ulikt hold reflekterer hvor betydningsfull 1910-konferansen faktisk var; få tilsvarende arrangement har hatt slike ringvirkninger. Visst hadde det vært arrangert misjonskonferanser før, men aldri med en tilsvarende bredde i deltakelsen eller med en slik målsetting om å legge en samlet strategi for verdensmisjonsarbeidet.

Edinburgh 1910 førte til at det splittede protestantiske misjonsarbeidet oppnådde en større grad av sammenheng. Like så vesentlig er nok sporene konferansen gav til de moderne økumeniske og evangelikale bevegelsene. Ved å møtes fra ulike kirkesamfunn og nasjoner, men likevel med et felles mål, begynte det å gå opp for delegatene at økumenisk arbeid var mulig og til og med ønskelig. Denne nye oppdagelsen spredte seg så etter hvert gjennom delegatene til deres respektive kirker og misjoner. Som den verdenskjente misjonshistorikeren Kenneth Scott Latourette uttrykte det, "verdensmisjons-konfe-

ransen i Edinburgh i 1910 var fødestedet for den moderne økumeniske bevegelsen.”¹ Såvel Kirkenes Verdensråd som Lausanne-komiteen har dype røtter i Edinburgh 1910.²

Svakhetene ved konferansen var imidlertid like åpenbare, i det minste med hjelp av etterpåklokskapens klare blikk. Konferansen var preget av en optimistisk, vi kan gjerne endog si triumfalistisk, holdning i forhold til de andre religionene. Det ble nærmest tatt for gitt at kristendommen ville vokse og de andre svinne hen, en forventning vi nå vet var ganske så ugrunnet. Denne optimistiske og selvsikre stemningen, nær beslektet med og delvis arvet fra sosialdarwinisme, imperialisme og den raske økonomiske veksten, skulle snart gå til grunne i kaoset fra to verdenskriger. Denne optimismen rådde imidlertid ikke grunnen alene, til tider dukket det opp ord om utfordringer, konkurranse, endog krise og mulighet, men det var lite plass til slike dissenterende røster i det offentlige rom.³

Man kan likevel si at optimismen delvis viste seg berettiget i lys av senere hendelser, men ikke som delegatene hadde forventet. I 1910 så man for seg at den største kirkeveksten ville finne sted hos de mer “avanserte” gamle asiatiske kulturfolkene, ikke minst som følge av hvordan kirken hadde slått rot i Korea. Misjon og modernisering ville gå hånd i hånd. Stor kirkevekst var ikke minst forventet i India.⁴ Den fenomenale kirkeveksten som skulle skje hos de ”primitive” afrikanerne synes imidlertid langt på vei å ha vært uforutsett; fokus var mer på kappløpet om Afrika mellom islam og kristendom. Man tenkte seg nok også fortsatt kristendommens utbredelse i territorial forstand; på den ene siden var kristenheten, landene som var nådd med kristen misjon, på den andre siden de landene som ennå ikke hadde mottatt evangeliet. De negative følgene av et slikt territorialt syn på kristen misjon ble ytterligere forsterket av den manglende kritiske distanse til så vel nasjonalisme som vestlig kultur og tradisjon som preget konferansen, og det aggressive språket med militære metaforer som flittig ble brukt for å beskrive misjonsarbeidet.

Konferansen var heller ikke så representativ som man nok antok. De romersk-katolske, ortodokse og orientalske kirkene var ikke invitert. Man forventet ikke at disse ville spille noen særlig aktiv rolle i det videre misjonsarbeidet, heller ikke at de

protestantiske kirkene ville ha noen vekst av betydning i de katolske og ortodokse landene. Pinsebevegelsen hadde knapt begynt. Med få unntak tilhørte delegatene de tradisjonelle protestantiske kirkesamfunnene og den engelsktalende nordatlantiske delen av verden. Selv blant de deler av kristenheten som var til stede, representerte delegatene bare halvparten av dets medlemmer. Konferansen besto nesten utelukkende av menn, selv om kvinnene allerede utgjorde en vesentlig del av så vel misjonærene som støttegruppene. De asiatiske delegatene synes mer å ha blitt ansett som trofeer, tegn på hvor stor suksess misjonsarbeidet hadde vært, enn som likeverdige partnere. For å si det med Andrew Walls, "det er ikke noe som tyder på at disse delegatene var tiltenkt noe distinkt eller selvstendig bidrag til konferansen."⁵ Til tross for disse svakhetene er arven fra konferansen i 1910 like fullt imponerende, og det var på sin plass å markere hundreårsjubileet for en så betydningsfull begivenhet.⁶

Edinburgh 2010: På vei mot et nytt millennium

Idéen om markering av Edinburgh-konferansen oppsto naturlig nok i Edinburgh, med Church of Scotland og Edinburgh Universitet som initiativtakere, og med Kenneth Ross og Andrew Anderson som nøkkelpersoner. I juni 2005 møttes så et "Interim Council" til videre planlegging.⁷ Deltakerne beskrives som "key representatives in Christian mission and mission studies". Det var dette "Interim Council" som formulerte åtte av de senere ni "2010 misjonstema" som skulle styre studieprosessen fram mot 2010. Det som slår en ved listen over deltakere ved det påfølgende møtet i juli 2006, er at initiativtakerne har lyktes i å samle en gruppe høyt kompetente fagfolk fra et usedvanlig bredt og representativt verdenskirkelig spektrum.⁸ Ikke minst gjennom International Association for Mission Studies (IAMS) var det skapt et misjonsfaglig nettverk som gjorde planlegging og gjennomføring av konferansen mulig. Den danske-norske stiftelsen Areopagos bidro også vesentlig, såvel finansielt som med arbeidskraft. Det er også på sin plass å trekke fram dansk-norske Knud Jørgensen. Det er vanskelig å overvurdere hans betydning for studiearbeidet.⁹

Det er tydelig at planleggerne tok sikte på å unngå å gjenta

de nevnte svakhetene ved 1910-konferansen og arbeidet for at både feiringen i 2010 og prosessen fram mot den skulle være polysentrisk, økumenisk og verdensvid. Selv om jubileet naturlig nok ble behørig markert i Edinburgh, var det bare ett av mange steder, og det var ikke meningen at det skulle være noen sentralisert planlegging av alle markeringene. Slik ville man gjenspeile den grunnleggende forskyvningen av tyngdepunkt fra nord til sør som har funnet sted innen den verdensvide kirken i løpet av de seneste tiårene. En viss grad av koordinering skjedde gjennom den økumenisk sammensatte "Towards 2010"-arbeidsgruppen, som formulerte målet med jubileumsmarkeringen og den forutgående prosessen i de følgende seks punkter:

- feire hva Gud har gjort og be for det pågående arbeidet
- bekrefte og uttrykke det bibelske kallet til misjon i nåtidige kontekster
- få med misjonsledere og kirkeledere i dialog om misjon
- utarbeide retningslinjer for evaluering av misjon
- danne nettverk og øke samarbeid
- fornye kirken, dens visjon, spiritualitet og livsførsel¹⁰

Deltakelsen i markeringene var likeens tenkt å gjenspeile kirkens globalitet; mangfoldet av trossamfunn og tradisjoner og den framskutte posisjonen til det globale Sør i dagens kristendom.

Til hjelp i den forberedende prosessen opp mot 2010 ble det formulert ni "2010 misjonstema" (*mission themes*). Temaene ble valgt med tanke på betydning og relevans for kirkens misjon i dens nåværende sammenhenger, og lyder som følger:

- Misjonens grunnlag: forholdet mellom en trinitarisk forståelse av Gud og misjonens teori og praksis; frelse og frihet i det bibelske vitnesbyrdet og i forhold til kontekstuelle utfordringer.
- Kristen misjon blant andre trossamfunn: kristent vitnesbyrd i en pluralistisk verden; teologiske implikasjoner av religiøs pluralitet; dialog, religionsmøte, omvendelse og proselytt-making.

- Misjon og postmodernitet: nåtidige tankestrukturer, tro, praksis og etiske prinsipper; innflytelse fra globale trender.
- Misjon og makt: spenninger og ubalansert makt; følgene for formidlingen av evangeliet; økologiske, politiske og åndelige utfordringer.
- Former for misjonsengasjement: nye mønstre og deres følger, strategier, utviklingstrekk og initiativ i misjonsarbeid.
- Teologisk utdanning og danning: styrking av den misjonale dimensjonen i trening og danning av kirkemedlemmer og “profesjonelle kristne”; relevant og sakssvarende trening i ulike kontekster.
- Kristne samfunn i nåtidige kontekster: forskjellige kristne samfunn i møte med nåtidige utfordringer; hvordan forkynne og leve evangeliet i dagens verden.
- Misjon og enhet – ekklesiologi og misjon: sammenhenger og spenninger mellom økumenisk arbeid og misjon; teologiske og praktiske sammenhenger mellom ekklesiologi og misjon.
- Misjonsspiritualitet og autentisk disippelskap: individuelle og kommunale former for spiritualitet; misjon og nåtidige forståelser av spiritualitet; Den Hellige Ånds og kirkens rolle.¹¹

Kommisjonene som forberedte konferansen i 1910 arbeidet ut fra en territorial forståelse av misjon. Misjon ble sett på som en bevegelse fra det kristne Vesten til de ikke-kristne delene av verden, og var i første rekke misjonærenes oppgave snarere enn de evangeliserte folkenes eget ansvar. Gjennom valget av studietema for 2010 ønsket man blant annet å gi til kjenne en videre forståelse av hva misjon er og et ønske om å være i misjon heller enn bare å utføre misjon. Kirken er kalt til å være misjonerende (eller misjonal), og misjonsoppdraget er ikke begrenset til de steder hvor evangeliet ennå ikke har blitt proklamert.¹² Hele skaperverket trenger å møtes med, og alle folk og kulturer utfordret av, evangeliet. Bekjennende kristne er intet unntak.

Flere høyst aktuelle emner er ikke spesifikt nevnt i listen over misjonstema, selv om de ser ut til å kunne være blant de mest presserende utfordringer kirken vil møte i de kommende årene. Grunnen til dette er ikke at de er blitt glemt eller at

betydningen ikke er blitt verdsatt, men heller at man ville løfte dem fram som “transversale tema” på tvers av studieemnene. Tanken bak var å gi dem ekstra oppmerksomhet, å understreke at de er relatert til alle misjonstemaene og bør vurderes i forhold til dem alle. Følgende “transversale tema” ble spesifikt nevnt:

- Kvinner og misjon
- Ungdom og misjon
- Forsoning og helbredelse
- Bibel og misjon, misjon i Bibelen
- Kontekstualisering, inkulturasjon og livssynsdialog
- Marginaliserte røster
- Økologiske perspektiver¹³

Det vil si at uansett hvilket tema som ble studert, det være seg interreligiøse møter, teologisk utdanning, postmoderniteter, misjonsspiritualitet eller noe annet, så skulle temaet sees fra perspektivet til og med tanke på kvinner, ungdom, forsoning, Bibelen, kontekstualisering, marginaliserte grupper og økologi. Ingen av de “transversale temaene” skulle anses som sektorinteresser, men angår hele Kristi legeme og alle studieemnene. Hensikten med studieprosessen, som med jubileumsmarkeringen i det hele tatt, var imidlertid ikke først og fremst å produsere bøker og akademiske artikler. Teoretisk analyse og refleksjon er viktig og nødvendig. Målet med Edinburgh var likevel først og fremst at teori og praksis må gå hånd i hånd til gjensidig berikelse, at kirker, menigheter og enkeltkristne kan bli inspirert til fornyet misjonsvisjon og øket forståelse for hvilke utfordringer kirken står overfor i dag, slik at de kan bringe et troverdig og virksomt vitnesbyrd i liv og ord.¹⁴

Egede Institutets bidrag:

Studier av misjon og postmodernitet

Nordisk institutt for misjonsforskning og økumenisk forskning (Nordic Institute for Missiological and Ecumenical Research, NIME) tok på seg å arbeide med det tredje emnet, misjon og postmoderniteter. Formålet med temaet var å drøfte utfordringer fra postmoderniteter i dens mange former og dens

betydning for misjon. Som et første skritt viet NIME i 2007 sine studiedager i Åbo til emnet.¹⁵ Blant emnene som ble drøftet var: den postmoderne faktoren ved endringer i det religiøse landskapet, omvendelse i post-moderne kontekst, teologiske svar på postmoderniteter, og postkolonial misjon. Studiedagene kan vel neppe sies å ha produsert revolusjonerende nye innsikter, men gjennom foredrag og drøftinger kom verdifulle refleksjoner og innsikter fram. Egede Instituttet v/instituttleder Rolv Olsen fikk i oppdrag å koordinere den videre studieprosessen om postmoderniteter på vegne av NIME. Emnet ble nærmere definert gjennom åtte såkalte "nøkkeltema og-spørsmål" som studiet var ment å gi tentative svar på:

- Hva menes med postmodernitet/postmoderniteter, og i hvilke sammenhenger ser vi innflytelse derfra?
- Hva er forholdet mellom postmodernitet, globalisering og nykolonialisme?
- Hvordan påvirker postmodernitet vår forståelse av fundamentet for kristen tro, og dermed av kristen misjon, da særlig i og fra Europa?
- Finnes åpningene og mulighetene for ny forståelse av misjon innen postmoderniteter, og hvor?
- Hva er sammenhengen mellom tro og tilhørighet, både i forhold til kristent disippelskap og til dem som utøver misjon?
- Hvordan forstå og bli involvert i postmoderne uttrykk for samfunn og fellesskap, som virtuelle internettsamfunn?
- Hvordan har postmodernitet påvirket kristen misjon i Europa og i andre regioner? Hvilke fellestrekk finnes mellom regionene? Hvordan oppleves postmodernitet av kirkene i Sør? Hvordan vil nåværende og forutsigbare utviklinger påvirke kirkene og deres verdensvide misjon? Hvordan trenger vi å svare?
- Hvordan kan vi fortelle den bibelske fortellingen til dem som omfavner postmoderne relativisme og er skeptisk til alle store fortellinger?

Opprinnelig så vi for oss å organisere en global konferanse hvor 15-20 spesialister deltok, og med et utvalg ("Core Group") til å stå for den videre redigeringen. Knapp tid og begrensede

ressurser gjorde at vi heller valgte å innby misjonsforskere og -praktikere verden over til å bidra med akademiske artikler, case studies, liturgier etc., og gi utvalget i oppdrag å arbeide videre med emnet på bakgrunn av det innkomne materialet. J. Andrew Kirk, britisk anglikaner, sa seg villig til å være utvalgets leder, med NIME's daværende leder Kajsa Ahlstrand, svensk lutheraner, som nestleder. Forøvrig besto utvalget av Tania Petrova, bulgarsk pinsevenn, Teresa Francesca Rossi, italiensk katolikk, og J. Jayakiran Sebastian, Church of South India, for tiden bosatt i USA, med undertegnede som gruppens sekretær. Utvalget fikk dessverre ikke en så mangfoldig sammensetning som vi hadde ønsket.

Vi prøvde å motvirke ubalansen ved at innkomne bidrag gjenspeilet kirkens mangfold i geografi, kjønn, alder, kirketilknnytning, teologiske oppfatninger og perspektiver på emnet. Vi etterspurte derfor både bidrag med ulik oppfatning av postmoderiteter og deres betydning for misjon, og bidrag av ulik karakter; akademiske artikler fra historisk, filosofisk, teologisk eller humanistisk perspektiv, blogger, case studies eller rapporter, liturgier, kunstneriske bidrag eller andre innfallsvinkler som kunne stimulere til kreativ analyse, kritikk og utforskning, og appellere til et videre publikum enn bare academia. Målet var å bidra til en fornyet forståelse av misjon og å finne saksvarende måter å møte dagens utfordringer på. Igjen oppnådde vi ikke det mangfold vi ønsket; mottatte bidrag var nesten utelukkende akademiske artikler, og med få unntak kom skribentene fra det hvite Vesten. Problemet var imidlertid ikke at det var så mange skandinaver og andre eropeere blant utvalgsmedlemmer og skribenter, men at det var så få med fra det globale Sør. Dette kan delvis skyldes at mange anser postmoderiteter for først og fremst å være et vestlig fenomen, og derfor nedprioriterte dette temaet. Den skjeve sammensetningen i både utvalg som innkomne bidrag er like fullt en klar svakhet som vi aldri helt klarte å rette opp.

Utvalget møttes til innledende drøftinger under IAMS's konferanse 2008 i Balatonfüred, Ungarn, og igjen i Praha i juni 2009 for å gjennomgå innkomne bidrag og for å utarbeide vår rapport til Edinburgh-konferansen.¹⁶ I tillegg til utvalget deltok Kirk Sandvig, lutheraner, USA, ungdomskoordinator for Edin-

burgh 2010.¹⁷ Forøvrig kommuniserte vi via e-post. Teksten avspeiler de spenninger og uenigheter som naturlig nok fantes blant oss, men om knapt noen ville si seg enig i alt, kunne alle slutte seg til helheten.

Sesjonene om misjon og postmoderniteter ved konferansen i Edinburgh i juni ble ledet av Isabel Phiri, University of Kwa-Zulu Natal, Sør-Afrika, og Martin Breitenfeldt, Mission 21, Tyskland.¹⁸ Flere vektige og relevante innvendinger ble reist, ikke minst ble det stilt betimelige spørsmål til den skjeve sammensetningen og til gruppens vurdering av postmodernitet og miljøvern. Men noe av kritikken virket på meg å skyldes at man ikke skilte mellom hva rapporten faktisk hevdet og hva den kun refererte.

Dersom arrangørene så for seg nye substansielle innspill fra gruppesamtalene, ble de nok til dels skuffet, men det ville i så tilfelle skyldes nokså urealistiske forventninger. Tross alt ble ikke konferansedeltakerne utpekt på bakgrunn av sin ekspertise på de forskjellige studietemaene, men på bakgrunn av en komplisert prosess hvor et hovedmål var at delegatene best mulig skulle reflektere mangfoldet i dagens verdensvide kirke. I tillegg er det jo begrenset hvor mye tid travle mennesker har til å sette seg inn i alle de dokumentene som produseres til en slik konferanse; dagens informasjonsflom fører uvegerlig til en høy grad av overfladisk lesning. I den grad man skulle kunne tilføre studieprosessene vesentlige nye innsikter, måtte det anses som en bonus, men ut fra forutsetningene kom delegatene med innsiktsfulle og konstruktive bidrag.

I skrivende stund arbeider vi med sluttredigeringen av boken med et utvalg av de innkomne artiklene og responsene fra konferansen. Boka vil inngå i Edinburgh 2010-serien.¹⁹

Etter Edinburgh 2010: Hva kom det ut av det hele?

Jubileumsmarkeringen var nok knapt en like skjellsettende begivenhet som den opprinnelige konferansen i 1910, men arrangørene må sies å langt på vei ha lyktes i å unngå å gjenta feilene fra 1910. Kristne fra hele verden og fra hele spekteret av tradisjoner sto sammen i planlegging og gjennomføring av begivenhetene. Det er ikke hverdagskost at Kirkenes Verdensråd og Lausanne-bevegelsen arrangerer konferanser sammen

og står sammen om erklæringer. Minst like oppsiktsvekkende er det at katolikker, ortodokse, adventister, pinsevenner, representanter for afrikanske uavhengige kirker og mer tradisjonelle protestanter ikke bare deltar på samme konferanse, men til og med er sammen om planlegging, gjennomføring og ledelse. Feiringen var ikke uten skyggesider. Det var uråd å opprettholde den fulle økumeniske bredden i alle markeringene. Mange delegater fra det fransktalende Afrika fikk ikke visum i tide, noe som bidro til at Edinburgh 2010 fikk et langt hvitere ansikt enn tiltenkt. En vanskelig personalsak forstyrret forberedelsene, og etterdønningene skapte uro under konferansen. Noen kontroversielle forslag ble viselig luket bort fra sluttdokumentet "Common Call". Til gjengjeld kan man nok kritisere den endelige teksten for manglende dristighet.

Hovedintrykket er likevel at det ble en verdig markering av kristent fellesskap på tvers av alle skillelinjer. Kanskje vil man i ettertid si at noe av det vesentligste ved markeringen var at den i det hele tatt ble avholdt, og tilsvarende at man faktisk maktet å si noe sammen? Edinburgh 2010 vitner om en splittet kirke med mange svakheter, men likevel først og fremst om enheten i Kristus på tvers av alt som splitter. Måtte det bli en spore til å leve ut denne enheten i hverdagen.

Studieprosessen er en annen vesentlig arv fra Edinburgh 2010. Når serien med rundt 20 bøker er ferdig publisert, vil den utgjøre et skattkammer av refleksjoner over flere av de mest brennende utfordringene kirke og misjon står overfor. For å få nytte av dette, trenger vi å bygge bruer mellom studiearbeidet og vår egen hverdag. Da vil innsiktene fra Edinburgh 2010 kunne stimulere til liv og fortsatt refleksjon. Da vil vi også stå bedre rustet til å møte de utfordringene som ble oversett nå, men som kommende generasjoner vil undres over hvordan vi kunne være så blinde for.

Noter

- ¹ "The World Missionary Conference, Edinburgh 1910, was the birthplace of the modern ecumenical movement" (min oversettelse). Latourette, Kenneth Scott, "Ecumenical Bearings of the Missionary Movement and the International Missionary Council", i Rouse, Ruth and Stephen Neill (eds.)(1993): *A History of the Ecumenical Movement, 1517-1948, Vol. I, 4th ed.*, Geneva, World Council of Churches, s. 362.
- ² Se Thomas, Norman E. (1996): "World Mission Conferences: What Impact Do They Have?" *International Bulletin of Missionary Research*, vol. 20, no. 4, s.147f.
- ³ Stanley, Brian (2004): "Twentieth-Century World Christianity: A Perspective from the History of Missions", i Lewis, Donald M. (ed.), *Christianity Reborn: The Global Expansion of Evangelicalism in the Twentieth-Century*, Grand Rapids, MI, Eerdmans, s. 52f.
- ⁴ Stanley 2004, s. 53ff.
- ⁵ "There is no sign that these delegates were expected to have a distinctive or original contribution to the conference" (min oversettelse). Walls, Andrew F. (2002): *The Cross-Cultural Process in Christian History: Studies in the Transmission and Appropriation of Faith*, New York and Edinburgh: Orbis and T. & T. Clark, s. 58.
- ⁶ Se Ross, Kenneth, *Edinburgh 2010 – Its Place in History*, http://www.towards2010.org/downloads_int/1910-PlaceHistory.pdf, for en nærmere orientering om og analyse av konferansen i 1910.
- ⁷ Se http://www.towards2010.org/int_process.htm; *Towards 2010: Notes and Minutes from Stakeholders' Planning Meeting, St. Colm's International House, Edinburgh, 3-5 July 2006*. http://www.towards2010.org/downloads_int/July_2006_Minutes.pdf
- ⁸ For liste over "stakeholders", se *Towards 2010*, s.1f.
- ⁹ Det skulle være tilstrekkelig å nevne at han var sentral i planlegging av Edinburgh-konferansen, koordinerte to av de ni studiegruppene, i tillegg til at han bl.a. er med i redaksjonen av hele Edinburgh 2010-serien. 2010-markeringene kan trolig kalles hans hjertebarn.
- ¹⁰ "Celebrate what God has done and pray for the ongoing work; affirm and articulate the biblical call to mission in contemporary contexts; involve mission and church leaders in dialogue on mission; develop guidelines for evaluation of mission; build networks and increase cooperation; renew the church, its vision, spirituality and ethos" (min oversettelse). "Towards 2010: Mission for the 21st Century", s.1.
- ¹¹ Foundations for mission: the relation between a Trinitarian understanding of God and the theory and practice of mission; salvation and freedom in the biblical witness and in relation to contextual challenges.- Christian mission among other faiths: Christian witness in a pluralistic world; theological implications of religious plurality; dialogue, encounter, conversion and proselytism.- Mission and postmodernities: current thought structures, beliefs, practices and ethical principles; the influence of global tendencies.- Mission and power: tensions and imbalances of power; the effect

on the sharing of the gospel; ecological, political and spiritual challenges.- Forms of missionary engagement: implications of emerging patterns, strategies, developments and initiatives in mission work.- Theological education and formation: strengthening the missional dimension of the training and formation of church members and “professional Christians”; relevant and valid training in diverse contexts.- Christian communities in contemporary contexts: different Christian communities facing current challenges; how to preach and live the gospel in today’s world.- Mission and unity – ecclesiology and mission: relations and tensions between ecumenical endeavours and mission; theological and practical relations between ecclesiology and mission.- Mission spirituality and authentic discipleship: individual and communal forms of spirituality; mission and current concepts of spirituality; the role of the Holy Spirit and the church. “Towards 2010: Mission for the 21st Century”, s. 2f (min oversettelse og parafrasering av innholdet).

- ¹² Jeg velger her å ikke gå inn i debatten om forholdet mellom ”misjone-
rende” og ”misjonal”.
- ¹³ Women and mission; Youth and mission; Reconciliation and healing; Bible and mission, mission in the Bible; Contextualization, inculturation and dialogue of worldviews; Subaltern voices; Ecological perspectives (min oversettelse). “Towards 2010: Mission for the 21st Century”, s. 4.
- ¹⁴ Se ellers Ross, Kenneth R. (2006): ”The Centenary of Edinburgh 1910: Its Possibilities”, *International Bulletin of Missionary Research*, vol. 30, no. 4, s.177-179.
- ¹⁵ Foredrag og responser fra NIME Studiedager 2007 ble utgitt i Svensk Mis-
sionsTidsskrift/Swedish Missionary Themes, vol. 95, no. 4, 2007, og er til-
gjengelig på <http://www.missionsresearch.org>
- ¹⁶ Rapporten er gjengitt i Balia, Daryl and Kirsteen Kim (eds.)(2010): *Edin-
burgh 2010 Volume II: Witnessing to Christ Today*, Edinburgh 2010 Series,
Oxford: Regnum, s. 61-85.
- ¹⁷ Jayakiran Sebastian var dessverre forhindret fra å delta.
- ¹⁸ Responser ble gitt fra Sebastian C.H. Kim, International Peace and Recon-
ciliation Conferences, Ernst M. Conradie, Christian Faith and the Earth
Symposium, Claudia Währisch-Oblau, 2009 United Evangelical Mission
Theological Consultation on Mission, Prof. Gianni Colzani, Pontifical Urba-
niana University, Roma, Harold D. Hunter, International Pentecostal Holi-
ness Church, USA og Anastasia Vassiliadou, Thessaloniki Universitet.
- ¹⁹ Kirk, J. Andrew, Kajsa Ahlstrand, Tania Petrova, Teresa Francesca Rossi, J.
Jayakiran Sebastian and Rolv Olsen (eds.)(2011): *Edinburgh 2010: Mission
and Postmodernities*, Edinburgh 2010 Series, Oxford: Regnum.

Rolv Olsen, b. 1956. Cand. theol., MHS, 1984. Teol. lic., Lund University, 2001. Teol. Dr. 2007. Misjonsprest, NMS, Taiwan, 1985-90. Studentprest, NMS, Oslo, 1990-92. Misjonsprest, Den Nordiske Kristne Buddhistmisjon (nå: Areopagos), superintendent, Tao Fong Shan Christian Centre, Hong Kong, 1992-98. Instituttleder, Egede Instituttet, 2000-02, 2004-. Høgskolelektor, KRL, Høgskolen i Hedmark, 2000-03, Høgskolen i Bodø, 2003-04, Høgskolen i Telemark, 2004-09. Misjonssekretær, Areopagos, 2009-10. Vikarprest, Løten, 2005, 2010-. Doktoravhandling: *Prevailing Winds. An Analysis of the Liturgical Inculturation Efforts of Karl Ludvig Reichelt*. Studia Missionalia Svecana CIV, Lunds Universitet, 2007.

Edinburgh 2010:

Study Theme Mission And Postmodernities: Mapping the Path Towards the Future

The Edinburgh 1910 World Mission Conference may be called the birthplace of the modern ecumenical and evangelical movements. Admittedly, participation was mainly limited to white, male Anglo-Saxon Protestants. The centenary celebrations aimed at redressing some of the imbalances of the 1910 conference. The study process was pivotal in the preparations to the 2010 celebrations. The author was the secretary of the study theme on Mission and Postmodernities, and describes the process and its challenges. The author concludes by suggesting that the two major accomplishments of Edinburgh 2010 are the ecumenical scope of the celebrations and the study material produced.